

Θ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Διμηνιαία έκδοσις
ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Γ'

ΙΑΝ. - ΦΕΒΡ. 1981

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 14

“ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΑ ΑΝΩ ΤΟΙΣ ΚΑΤΩ ΣΥΝΕΟΡΤΑΖΕΙ... ”

Κάποιος ζηλωτής, κατά την μαρτυρίαν του γνωστοῦ αντιζηλωτοῦ ἀρχιμ. π. Ἐπιφανίου, τοῦ ἔθεσε κάποτε τὸ ἐρώτημα: «Πότε ἐορτάζει ὁ οὐρανὸς τὰς ἐορτάς; μὲ τὸ Παλαιὸν ἢ μὲ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον;» Καὶ ὁ λόγιος ἀρχιμανδρίτης μὲ πληθωρικὸν λόγον καὶ δεκάδας παραδειγμάτων «ἀπέδειξεν» εἰς τὸν ἀφελῆ ζηλωτὴν τὸ ἐξῆς: «Ὁσάκις “τὰ κάτω” ἐορτάζει», τσαάκις καὶ «τὰ ἄνω συν - ἐορτάζει» μετ' αὐτῶν. Ὁ Οὐρανὸς εἶναι ὑπεράνω χώρου καὶ χρόνου καὶ ἐναγκαλίζεται ὅλην τὴν γῆν, συμμετέχων συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ἐν «πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅποτεδήποτε καὶ ὅπουδήποτε καὶ ὑφ' οἰασδήποτε γεωγραφικὰς καὶ ἡμερολογιακὰς συνθήκας καὶ ἂν τελῆται αὐτή!» (Ὁρθ. Τύπος, 26 Δεκ. 1980, σ. 4).

Ἡ Ἐκκλησία ὁμως τῆς Ἑλλάδος ἔχει σαφῶς ἀντίθετον γνώμην ἀπὸ αὐτὴν τοῦ π. Ἐπιφανίου! Ὁὕτως εἰς τὴν Εἰσήγησίν της ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος, τὴν ὑπαβλήθεισαν ἤδη ἀπὸ τὸ 1971 εἰς τὴν μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξον Μεγάλην Σύνοδον, γράφει τὰ ἐξῆς σημαντικά: «Μεταξὺ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ Νέον ὑπάρχει μόνιμος διαφορά 13 ἡμερῶν ὡς πρὸς τὴν τέλεσιν ὅλων ἀνεξαίρετως τῶν ἀκινήτων λεγομένων ἐορτῶν. Τοῦτο ἀποτελεῖ γεγονός πρῶτον εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον παρὰ τὴν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ποικιλίαν ἡμερολογίων καὶ τὸ ἀκαθόριστον τοῦ ἐορτολογίου, οὐδέποτε παρουσιάσθη χρονικὴ διαφορά ἐορτασμοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος (π.χ. κοιμήσεως ἁγίου), ὡς συμβαίνει σήμερον. Ἡ διαφωνία καθίσταται ἐντονωτέρα κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων, Θεοφανείων, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Οἱ μὲν νηστεύουν, οἱ δὲ πανηγυρίζουν. Ἡ διαφωνία αὕτη ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἐρώτημα: «Τίς ἐορτάζει, ἡμεῖς ἢ ἡ Ἐκκλησία;». Ἡ ἀπάντησις ἡμεῖς, ἀφίρει τὴν ἰερότητα τῶν ἐορτῶν, καθιστῶσα αὐτάς ἀτομικὴν ἐκάστου ὑπόθεσιν. Ἡ ἀπάντησις ἡ Ἐκκλησία, ἀπασίτε ἕνα ἐορτασμὸν ὡς μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία»!! (σ. 10).

Βλέπετε ὀλόκληρη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ πάλιν δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ τὸν «μπακαλιστικὸν» συλλογισμό! Δὲν εἶναι δυνατόν, γράφει, νὰ ἔχη ἱερότητα ἡ ἐορτὴ ποῦ γίνεται ἐπὶ καταλύσει τῶν «πα-

τρικῶν ὁρίων», διότι ἔτσι τὸ θέλησε τὸ γούστο καὶ ἡ πονηρὰ καὶ ἀντορθόδοξος διάθεσις ἐκάστου, προσθέτομεν ἡμεῖς, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ἕκαστος εἶναι μιὰ ὀλόκληρος τοπικὴ Ἐκκλησία, ἢ ἂν θέλετε πᾶσαι αἱ ὀρθόδοξαι Ἐκκλησίαι πλὴν μίας. Διότι ἐάν καὶ μία μόνον τοπικὴ Ἐκκλησία, ἢ ἔστω ὀλίγοι πιστοὶ, διαφωνήσουν διὰ τὴν ἀνωτέρω ἀνεορτον ἐορτῆν τῶν καινοτόμων, παραμένοντες ἐν τοῖς «ὄροις τῶν πατέρων», αὐτοὶ θ' ἀποτελοῦν τὴν ἀληθεύουσαν πλειοψηφίαν καὶ συνεπῶς μετ' αὐτῶν θὰ εἶναι ἡ ἱερότης τῆς ἐορτῆς πᾶσα. Αὐτὸ πάλι σημαίνει ὅτι μόνον μετ' αὐτῶν συνεορτάζει ἐὺ α ρ έ σ τ ω ς ὁ Οὐρανὸς, εἰσακούων αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἰλαρῶ προσώπῳ, ὅπως θὰ ἤκουε δηλαδὴ ἕνα πατὴρ τὸ κατὰ πάντα ὑπάκουον τέκνον του. Αὕτη εἶναι ἡ θεολογικὴ ἔννοια τῆς συνεορτῆς τῶν ἀνω καὶ κάτω. Καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς τί συμβαίνει; δὲν εἰσακούονται; Συμβαίνει ὅτι εἶπε ὁ μέγας Χρυσόστομος διὰ τοὺς ἀναεῖους ἱερεῖς: «Ὁ Θεὸς οὐ πάντας χειροτονεῖ, ἀλλὰ διὰ πάντων ἐνεργεῖ», τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι πολλοὶ ἱερεῖς τὸν ὑπερτοῦν «κατὰ παραχώρησιν», ὀλίγοι ὁμως «κατ' εὐδοκίαν». Αὐτονόητον εἶναι ὅτι δὲν τυγχάνουν ἀμοιβῆς εὐθύνης καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες τοὺς ἐν ἐκάστη ἐπαχῇ καινοτομοῦντας κληρικούς, ἐν προκειμένῳ δὲ τοὺς Νεοημερολογίτας.

Ὅτι δὲ ἀποτελεῖ καθαρὰν καινοτομίαν, ἦτοι ἀντιπαραδοσιακὴν πράξιν ἢ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὡς ἐγένετο, καίτοι ἔχομεν γράμει εἰδικὴν ἐπ' αὐτοῦ μελέτην, ἐν τούτοις θεωροῦμεν λίαν ἀναγκαῖον νὰ εἰπῶμεν ἐνταῦθα τὰ ἐξῆς. Ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωακείμ ἤδη ἀπὸ τὸ 1901 ἐχαρακτήρισε τὴν ἀλλαγὴν τῶν 13 ἡμερῶν: «ἀνόητον καὶ ἄσκοπον» καίτοι ἠνόει ταύτην ἀποδεκτὴ ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀξιολογούσα εἰς στιγμὰς νηφαλιότητος τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ πατριάρχου, ἔγραψε εἰς τὴν ἀνωτέρω Εἰσήγησίν της τὸ 1971. «Ἀτυχῶς ἡ φωνὴ αὕτη τῆς συνέσεως ἠγνοήθη καὶ μὴ δεῖν ὁ ἐκκλησιαστικὸς λόγος συνανθούτος διωρθώθη τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἡ Ἐκκλησία διηρέθη εἰς δεχομένης τὴν διόρθωσιν καὶ ἀπορριπτύσας αὐτήν». (σ. 32).

Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ μὲν τοῦ ἐορτολογίου ρυθμίζονται αἱ ἐορταὶ καὶ λοιπαὶ λατρευτικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν πιστῶν, διὰ δὲ τοῦ ἡμερολογίου ἐπιτυγχάνεται ἡ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ἐπιτέλεσις των, τότε

διά της ημερολογιακής καινοτομίας και της δημιουργίας ούτω δύο ημερολογίων ή ανωτέρω ρύθμισις καταστρέφεται σχεδόν όλοσχερῶς, ὡς ἀκριβῶς θὰ ἐγένετο, ἐάν εἰς ἓνα στράτευμα διέτασσον δὺο ἀρχηγοί!

Διότι ὅταν δὲν κατορθοῦται αὐτὸ τὸ ἐκ σ υ μ φ ὶ ν ο υ, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, τότε τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς Μιάς, Ἁγίας Ἐκκλησίας καταστρέφονται, καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὁ τύπος τῆς ἄνω Βασιλείας ἐμφανίζει τὴν εἰκόνα τῆς ἀκαταστασίας καὶ ἀταξίας, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀπὸ Θεοῦ (Α' Κορ. 14, 33) καὶ συνεπῶς οὐδὲ εὐάρεστον εἰς Αὐτὸν καὶ τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, τὴν θεσμοθετήσασαν καὶ θιώσασα τὴν ἀνωτέρω εὐταξίαν. Δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτελεῖ αὕτη λατρεία «ἐν ἀληθείᾳ».

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία τοῦ 1924 τυγχάνει ἐνέργεια συγγενῆς πρὸς τὴν ἐκονομαχικὴν μεταρρυθμίσειν τοῦ θου αἰῶνος, ἡ ὁποία π ρ ο φ ἄ σ ε ι μιᾶς δῆθεν καθαρωτέρας καὶ πνευματικωτέρας λατρείας ἐπεχείρησε τὴν κατάλυσιν τῶν καλῶς παραδεδομένων. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα προφάσει μιᾶς ἀκριβεστερας χρονομετρικῆς ἀκριθείας, τῇ δὲ οὐσίᾳ ἐκ κακοδόξου διαθέσεως ἐνώσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως, τοὺς ὁποίους μόλις τὸ 1920 τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον εἶχε χαρακτηρίσει ὡς «συγκληρονόμους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»!, ἀναγνωρίσαν μετ' ὀλίγον καὶ τὰς χειροτονίας τῶν αἰρετικῶν Ἀγγλικανῶν (1922), ὅτε δηλ. ἀκριβῶς ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἐθρῆναι διὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφήν, τότε λέγομεν, τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον, τῇ ἀρωγῇ καὶ συμμαχίᾳ, ἵνα μὴ εἴπωμεν πρωτοβουλία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, κατέλυε αἰωνόβιον τάξιν ἐν τῷ ἱερῷ θεσμῷ τῆς λατρείας ἐπὶ Πανορθοδόξου πεδίου!

Λειτουργικὸς καὶ ἐγκόσμιος χρόνος

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἐρωτᾷ ὁ ἀπλοὺς μὲν, πλὴν οὐχὶ ἀφελῆς, ὡς ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιστάτου ζηλωτῆς: «Μὲ ποίους ἐορτάζει ὁ Οὐρανός; Μὲ τοὺς καινοτομήσαντας ἢ μὲ τοὺς ἀρνηθέντας ὑπακοὴν εἰς μίαν τοιαύτην ἀντιπαραδοσιακὴν πράξιν;» Εὐλογώτατον τὸ ἐρώτημα τοῦ.

Διότι ἐάν ἡ θριαμβεύουσα ἐν Οὐρανοῖς Ἐκκλησία εἶναι ὑπεράνω χρόνου, ἡ στρατευομένη δ ἐ ν ε Ἴ ν α ι, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι στρατευομένη, ἦτοι ἐπὶ γῆς ἀγωνιζομένη καὶ ἐν χρόνῳ ἐπιτελοῦσα τὰ τῆς πνευματικῆς τῆς στρατείας, «εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν» κατὰ τὸ ἀποστολικόν. (Α' Κορ. 14, 40). Τὸ ἂν ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς δὲν γίνεται δούλη τοῦ ἐγκοσμίου χρόνου, θιοῦσα μουσικῶς καὶ ὡς ἕνα διαρκές παρὸν τὰ ὑπερφυλῆ γεγονότα τῆς σωτηρίας μας, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι κινεῖται ἀσχετῶς τοῦ χρόνου. Ὡς εἶναι Θεανθρωπίνη ἡ Ἰδία, ἔχουσα ὡς κεφαλὴν τῆς τὸν Χριστόν, μὲ σῶμα ἡμᾶς, τοὺς ὕλικούς καὶ ἁμαρτωλούς, καὶ οὕτε θεία εἶναι μόνον, οὕτε ἀνθρωπίνη, οὕτω συμβαίνει ἐνταῦθα καὶ μὲ τὸν χρόνον. Οὕτε ἀδιαφορεῖ πρὸς αὐτόν, ὡς οὕσα ἐγκόσμιος, οὕτε πάλιν δεσμεύεται ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν θείαν λατρείαν τῆς, χρησιμοποιοῦσα τὸν ἑαυτῆς λειτουργικὸν χρόνον.

Μονομερῆς ἐφαρμογὴ τῆς ἀπόψεως τοῦ π. Ἐπιφανίου, ὅτι ἡ Ἐκκλησία κινεῖται ἐκτὸς χρόνου, καὶ συνεπῶς πᾶς τις ὁ π ο τ ε θούλεται δύναται νὰ ἐπιτελεῖ τὰς ἐορτάς τῆς, θὰ τὴν μετέτρεπε ἀσφαλῶς εἰς πᾶν ἕτερον πλὴν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς λόγους τῆς ΣΤ' Οἰκ. Συνόδου θὰ πρέπη «κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην... μῆ κατακολουθεῖν τάξει» (Καν. 56), καθότι «οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλ' εἰρήνης» (Β' Κορ. 1Δ, 33). Καὶ μὲ ἀπλούστερα λόγια: Μετὰ τὸ «εὐλογητὸς ὁ Θεός» τοῦ ἱερέως ἡ Ἐκκλησία ἀρχίζει νὰ βιοῖ τὸν λειτουργικὸν τῆς χρόνον' στοὺς νὰ προσέλθουν ὁμοῦ τὰ τέκνα τῆς εἰς αὐτὴν διὰ ν' ἀκούσουν τὸ ἀνωτέρω «Εὐλογητὸς ὁ Θεός...» καὶ νὰ λατρεύσουν ὁ μ ο ὕ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀγίους αὐτοῦ τῆς χρειάζεται ὁ ἐγκόσμιος χρόνος. Καὶ μὲ μιᾶ πρότασι: Ἐ κ τ ὸ ς τῶν πυλῶν τῆς ἡ Ἐκκλησίας χρῆσιμοποιεῖ τὸν ἐγκόσμιον χρόνον, ἐ ν τ ὸ ς δέ, τὸν ἑαυτῆς λειτουργικὸν χρόνον, μὲ τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα χαρακτηριστικὰ του. Ἀ μ φ ὶ τ ε ρ ο ι ἀ ν α γ κ α ἰ ο ι διὰ μίαν ἐν «πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λατρεία τῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Συνεπῶς τὰ «ἐπιχειρήματα» τοῦ Πανοσιολογιστάτου καὶ ἡ κουραστικὴ ἀδολασχία του περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ λειτουργικοῦ χρόνου καὶ τοῦ «σήμερον συνεορτάζει» οὐδόλως αἴρουν τὴν εὐθύνην τῶν καινοτομησάντων. Οὕτε ἐπίσης ἡ φ υ σ ι κ ῆ δ ι α φ ο ρ ἂ τῆς ὥρας εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς γῆς συνιστᾷ ἐπιχειρήματα κατὰ τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰς ἴ. Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας Παλαιοημερολογιστῶν καὶ Ζηλωτῶν, ὡς θέλει νὰ πιστεῦῃ ὁ κατήγορός των. Καὶ πρὸ τῆς ημερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924 ὑπῆρχον αἱ διαφοραὶ αὐταί, ο ὕ δ ε ι ς ὁμοῦ ἐξανεστή ἢ διεχώρισεν τὰς εὐθύναις του ἰσχυριζόμενος δηλ. ὅτι ὁ Οὐρανὸς συνεορτάζει μ ὶ ν ο ν μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος τὸ Πάσχα ἢ τὰ Χριστούγεννα, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ Καναδᾷ! Εὐτυχῶς ὑπάρχει εἰς ὅλους τὸ δῶρον τῆς κοινῆς λογικῆς! Ὅταν ὁμοῦ «μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθούντος», ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἤθελε ὁ μασῶνος Μεταξάκης καὶ ὁ φιλόδοξος Παπαδόπουλος ἀναγκάζονται τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ ν' ἀκολουθήσουν τοὺς ἀνωτέρω κυρίου εἰς τὴν καινοτομίαν τους, τότε ἀσφαλῶς θὰ εἶπουν εἰς αὐτοὺς τὸ ὅ χ ι καὶ «στῶμεν καλῶς», τὰ ὁποῖα ἐδιδάχθησαν καὶ λέγουν εἰς ὅλους τοὺς ψευδοποιημένας.

Δόγματα καὶ Παραδόσεις

Ἐν συνεχείᾳ μακροθύμως ἀποφαινόμενος ὁ Πανοσιολογιστάτος δηλοῖ ὅτι δὲν καταδικάζει τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ τοὺς μὴ ὑπακούσαντας εἰς τὴν καινοτόμον φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας των, Παλαιοημερολογίτας καὶ Ζηλωτάς. Διότι, ὡς σαφῶς ἀποφαίνεται, μ ὶ ν ο ν διὰ «δόγματα πίστεως» ὑποχρεούμεθα νὰ διακόπτωμεν κοινωνίαν πρὸς τοὺς ποιμένας, γενόμενος οὕτω διδάσκαλος νέων ἀ ν τ ι π α ρ α δ ο σ ι α κ ῶ ν κηρυγμάτων!

Ἡμεῖς ὁμοῦ ἄλλως παρελάβομεν πιστεύειν παρὰ τῶν ἀγίων Πατέρων. «Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἔξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου (Παύλου)», γράφει ὁ ἅγιος

Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, «ἐάν τις δογματίζη, ἢ προστάση ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν», ὀρίζουσιν, «ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν» καὶ «μηδὲ λογιζέσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἀγίων». (Ρ. Γ. 99, 988Α).

Καὶ διὰ τὰ γίνωμεν σαφέστεροι τὸν ἐρωτῶμεν τὸ ἐξῆς: 'Εάν μετ' ὀλίγον, πρὸ τοῦ κοινου Ποτηρίου, οἱ οἰκουμενισταὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως σὲ κάποιον «Πανορθόδοξο» συνέδριό τους, ἀποφασίσουν τὸν κ ο ι ν ὀ ν συνορτασμόν τοῦ Πάσχα Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, παρὰ τὰς σχετικὰς Κανονικὰς Διατάξεις, καὶ πρὸς τοὺς διαμαρτυρηθέντας καὶ μὴ ἀποδεχθέντας τὴν ἀνωτέρω καινοτομίαν των ὀρθοδόξους ἀπαντήσουν μετ' ἰδίαν τακτικὴν καὶ μεθοδολογίαν του: «Τί στενοχωρεῖσθε ἀδελφοί; Καλλίτερον νὰ ἐορτάζωμεν ὁμοῦ παρὰ χωρῖα καὶ διηρημένως. Βεβαίως εὐκταῖον θὰ ἦτο νὰ μὴ συνέβαινε ὁ χωρισμὸς σας καὶ νὰ συνορτάζετε καὶ σεῖς μεθ' ἡμῶν, ἀλλὰ τέτοιοι συνορτασμοί, μὴ φοβεῖσθε, δὲν λυμαινόνται τὴν πίστιν, οὔτε τὴν λειτουργικὴν ἢ Κανονικὴν εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας. Λοιπὸν προτοῦ εἶναι ἀργά, ἀκολουθήσατε καὶ σεῖς τὴν ἐν συνόλῳ τῆς ἀκολουθήσασαν Ἐκκλησίαν, διότι ἄλλως θέτετε ἐν κινδύνῳ τὴν ψυχικὴν σας σωτηρίαν, δημιουργοῦντες σχίσματα καὶ καταμήσεις χάριν μιᾶς δῆθεν ὀρθοτέρας ἐορτολογικῆς ἀκριβείας». Τὸν ἐρωτῶμεν: Τί θὰ ἀπαντοῦσε στὰ ἀνωτέρω ἐπιχειρήματα τῶν κυρίων αὐτῶν;

Εὐελπιστοῦμεν πάντως —διὰ τὰ μὴ μῆκνῳμεν περαιτέρω τὸν λόγον— ὅτι ὁ π. Ἐπιφάνιος θὰ ἔχη τὴν σχετικὴν ταπεινώσιν νὰ ὁμολογήσῃ: α') ὅτι δὲν ἦτο τόσο... ἀφελής, ὡς ἐπίστευε, ἢ ἐρώτησις τοῦ ζηλωτοῦ μοναχοῦ καὶ θ') ὅτι δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ λέγωμεν ὅτι «κακῶς ἐγένετο ἡ ἡμερολογιακὴ μεταβολή!». Διότι ἐάν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν πατέρες, διὰ τὰς

διαφόρους καινοτομίας καὶ κακοδοξίας ποὺ συνήμτησαν, ἤρκοῦντο ἀπλῶς εἰς ἕνα «κακῶς ἐγένετο», κατὰ τὸν τύπον τῆς... ὁμολογίας του, τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἴμεθα ἡμεῖς σήμερα Ὀρθόδοξοι! Βεβαίως δὲν συμφωνοῦμε καὶ ἡμεῖς μετ' ἡμᾶς τὴν ἀδόκιμον καὶ καταδικαστέαν θέσιν τῆς ἡγεσίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ὅτι δηλ. ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἐγένετο αἰτία ἀπωλείας τῆς Θ. Χάριτος ἐκ τῶν καινοτόμων, οὐδὲ ἐγράψαμε ποτὲ ὅτι καλῶς ἰσχυρίσθησαν τοῦτο· ἀντιθέτως πολλάκις τὸ ἐχαρακτήρισαμεν ὡς ἀθεολόγητον ἔκτροπὴν καὶ πλάνην! Πρέπει ὁμοῦ νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι καὶ οἱ σεῖς, οἱ νεοημερολογίται ποιμένες, διεδραματίσατε πρωτεύοντα ρόλον διὰ τὴν γένεσιν καὶ διατήρησιν ἰδίως τοῦ ἀνωτέρω κηρύγματος, ἀφ' ἑνὸς μὲν, διὰ τῶν διωγμῶν ποὺ ἐξαπελύσατε κατὰ τῶν κληρικῶν τοῦ παλαιοῦ, καθαιροῦντες αὐτοὺς καὶ χαρακτηρίζοντες σχισματικούς καὶ ἄνευ χάριτος! (διὸ καὶ οἱ κατὰ καιροὺς ἀναχειροτονία των ὑφ' ἡμῶν!), ἀφ' ἑτέρου δέ, διὰ τῶν ἀνοικείων μεθόδων ποὺ ἐχρησιμοποιήσατε δι' εἰδικῶν πράκτοράς σας ἐπὶ μακρὸν δρᾶσαντος εἰς τὴν παράταξιν τῶν Μαθητικῶν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως καὶ ἐμπέδωσεως τοῦ τοιοῦτου φρονήματος (τίς δύναται, ἀλήθεια, νὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἐπανελήφθη κάτι παρόμοιον καὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐγκυκλίου Νο 1191 τοῦ 1974, τὴν παρομοίου περιεχομένου ὁμολογίαν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1981, σελ. 14-15 καὶ τὸ πραξικόπημα τοῦ Σεβ. Καλίστου - Ἀντωνίου;), ὥστε ὁ ἱερὸς ἀγὼν τῶν Γ.Ο.Χ. νὰ διατηρῆται οὐ μόνον διχασμένος ἀλλὰ καὶ ἐστερημένος τῆς ἀπαιτουμένης σοβαρότητος καὶ θεολογικῆς ὑποστάσεως, ὑμεῖς δὲ νὰ διαρρηγνύετε ἐν συνεχείᾳ τὰ ἱμάτιά σας, φαρισαϊκῶ τῷ τρόπῳ, διὰ τὴν θλασφημίαν καὶ ἀρεσίν των!...

Θ. Μ.

Νέα κατακόρυφος πτώσις

Πρῶτα ἐπήνεσε τὸν πατριάρχην Δημήτριον, διότι, ὡς ἔγραψε: «θαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν πατέρων» καὶ «ἐν τῷ προσώπῳ του ἡ Ἐκκλησία (Κων)λεως ζωογονεῖ τὴν ὑπ' οὐρανὸν Ὀρθοδοξίαν!» Ἐν συνεχείᾳ εἰς σειράν ἄρθρων του εἰρωνεύθη τοὺς Παλαιοημερολογίτας καὶ τὸν ἱερὸν των ἀγῶνα θέσας αὐτοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας! Τώρα ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορευτῶν πατέρων. Καὶ τί εἶπε δι' αὐτούς; Οὔτε λίγα, οὔτε πολλὰ. Ἴδου οἱ λόγοι του: «Δηλαδῆ μετ' ἡν ἐνέργεια τοῦ Διαθόλου οἱ μοναχοὶ ἀπέρριψαν τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν ὑπακοήν, ἀμέλησαν γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ἀγιασμοῦ καὶ τῆς προσευχῆς, καὶ ἀγωνίζονται, ἢ μᾶλλον παρηγοροῦνται, ὅτι ἀγωνίζονται γιὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς πίστεως. Αὐτοὶ εἶναι οἱ «ζηλωτές». Καρπὸς τῆς ἐνεργείας τοῦ Διαθόλου. Διάλυσι τοῦ ἀγίου Ὀρους!!! (Ο.Τ. 30.1.'81). Ὄντως λόγια μεγάλα καὶ ἀνδρῶς... προορατικοῦ! Διότι μὴ μοῦ πῆτε ὅτι στερεῖται προορατικοῦ χαρίσματος αὐτὸς ποὺ κάθεται στὴν Ἀθήνα καὶ γνωρίζει ὅτι στὸ Ὀρος οἱ ζηλωτῆς πατέρες... ἀπόλεσαν κάθε ἀρετῆ,

γενόμενοι θύματα τοῦ Διαθόλου, διότι δὲν θέλουν νὰ... μνημονεύουν τοῦ αἰρετιζόντος Δημητρίου. Καλὰ λένε συνεπῶς μερικοὶ ἄγιοι, ὅτι «οὐχ ὁ τόπος, ἀλλ' ὁ τρόπος ἀγιάζει...». Καὶ ἡ ἀπόδειξις; ἀσφαλῶς θὰ ἐρωτήσατε, διὰ μίαν τοιαύτην φοθεράν κατηγορίαν; Νά, τὸ εἶπε μιά... δαιμονισμένη πρὶν 60 τὸσα χρόνια καὶ τὸ ἀναφέρει στὸ βιβλίον του: «Τὸ Γερωντικὸν τοῦ Ἀγίου Ὀρους» ὁ ἀγιορείτης μοναχὸς Ἀνδρέας! Καὶ τίς ἐστίν οὗτος; Εἶναι ὁ συγγραφεὺς καὶ ἑτέρου ἔργου ποὺ περιγράφει τὸ Ἅγιον Ὀρος, καὶ τὸ ὅποιον κυκλοφορεῖ καὶ σὲ ἀγγλικὴν μετάφρασιν, ἀφιερῶμενον μετ' ὀλοσέλιδον φωτογραφία στὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβον! Ἐλπίζομεν ν' ἀντελήφθησαν οἱ ἀνογνωσταί μας τὴν σοβαρότητα τῆς πηγῆς ἐκ τῆς ὁποίας ἠντλησεν τὰς πληροφορίας του ὁ νέος ἀντιζηλωτής...

Μιά ὁμοῦ ποὺ δέχεται τὶς μαρτυρίες τῶν δαιμόνων ὡς αὐθεντικὰς, γιὰ τὴν λησιμῶνησιν καὶ τὴν δαιμονισμένην τῶν Πατρῶν, ἡ ὁποία ζῆ στις ἡμέρας μας καὶ λέγει τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ, ἀναφερομένη στοὺς Νεοημερολογίτας: «Αὐτοὶ εἶναι δικοὶ μου. Τοὺς πᾶω στὸν πάπα!»).

Κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐπίσης ἐπικριτὴν, οἱ μοναχοὶ πρέπει ν' ἀγωνίζονται πάση δυνάμει διὰ τὴν κατὰ κτησιν ὄλων τῶν ἀρετῶν, πλὴν μιᾶς τῆς ἔμμονης εἰς τὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως! Ὅποιος τὸ κάνει αὐτό, δὲν ἔχει... ἀρετὴν, γίνεται θύμα τοῦ διαβόλου καὶ διαλύει τὸ Ἅγιον Ὄρος! Ἴδου ἡ νεοπατερικὴ διδασκαλίαν τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Φαναρίου εἰς ὅλην τῆς τὴν ἀπαισιότητα. Θὰ ἐρωτήσῃ ἀσφαλῶς ὁ ἀναγνώστης: λένε κάτι τέτοια οἱ ἅγιοι πατέρες, σὰν αὐτὰ τοῦ ἀνωτέρω ἀντιζηλωτοῦ; Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ λένε θ λ α σ φ η μ ί ε ς οἱ Πατέρες ποὺ ἠγωνίσθησαν ἕως θανάτου γιὰ τὴν πίστι καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας; Ἴδου οἱ χαρακτηριστικοὶ λόγοι ἐνός ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων ἐξ αὐτῶν: «Ἐργον δὲ μοναχοῦ, μὴδὲ τὸ τυχὸν ἀνεχεσθαι καινοτομείσθαι τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα μὴ ὑπόδειγμα τοῖς λαϊκοῖς προτιθέμενοι ἀίρέσεως καὶ αἰρετικῆς συγκοινωνίας, τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπωλείας λόγον ὑφέξωσι». (Ἁγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, Ρ. Γ. 99, 1049D). Καὶ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης: «Ὁ χρόνος δὲν θέλει μὲ φθάσει, γράφει, εἰς τὸ νὰ ἀπαριθμῶ μύρια παραδείγματα τῶν καὶ τῶν ἁγίων οἵτινες ἐκακοπάθησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς καὶ Κανόνας». (Περὶ συνεχοῦς θείας Μεταλήψεως, σελ. 108, ἔκδ. 1962)..

Μιά πρόχειρος σύγκρισις τῶν ἀνωτέρω καὶ μόνον πατερικῶν λογίων καὶ τῶν προαναφερθέντων ἀντιζηλωτικῶν ὕβρεων εἶναι ἱκανὴ νὰ δεῖξῃ τὸ μέγεθος τῆς νέας πώσεως τοῦ Σεβ. ἐπισκόπου Πρεβέζης κ. Μελετίου Καλαμαρά, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ πατὴρ τῶν ἀνωτέρω... προφητικῶν λογίων. Καὶ ὅλα αὐτὰ δημοσιευόμενα στὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον», τὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιζόμενον... Πάντως ἕνα νὰ γνωρίζῃ ὁ Σεβασμιώτατος: ὅτι ἐὰν ὁ προκάτοχός του ἐσκανδάλισε τὸ Πανελλήνιον μὲ τὰ γνωστὰ εἰς ὄλους γεγονότα, αὐτὸς ἐσκανδάλισε ὄλους τοὺς ἐραστὰς τῶν ἱερῶν Παραδόσεων, καὶ ἰδιαίτερος τοὺς εὐσεβεῖς Παλαιοσημερολογίτας καὶ Ζηλωτὰς Ἁγιορείτας πατέρας, μὲ τὰς τόσο ἀδίκους καὶ ἀντορθόδοξους κρίσεις του. Οὐδέποτε ἐπιστεύομεν ὅτι εἶναι δυνατὸν ἕνας μορφωμένος καὶ πνευματικὸς ἄνθρωπος νὰ πέσῃ τόσο χαμηλά...

Διασάφισις - συμπλήρωσις

*Ἐπειδὴ εἰς τὸ προηγούμενον κύριον ἄρθρον τοῦ ἈΓΙΟΡΕΙΤΟΥ (No 13) ὑπὸ τὸν τίτλον: «Διηγώντας τα νὰ κλαῖς...» ὑπάρχουν τινὲς φράσεις ἀσαφεῖς ἢ καὶ ἀτελεῖς ἀκόμη, ποὺ ἐδημιούργησαν δικαιολογημένα ἐρωτηματικὰ εἰς τινὰς ἀναγνώστας, ἐπιθυμοῦμεν διὰ τοῦ παρόντος σχολίου νὰ διευκρινήσωμεν τὴν ἐν προκειμένῳ θέσιν μας.

Α'). Εἰς τὴν παράγραφον: τ ρ ό π ο ι θ ε ρ α π ε ί α ς τ ο ὦ κ α κ ο ὦ ἐγράφομεν, ὅτι ὅσοι κληρικοὶ δεχθῶν τὸ κείμενον τῆς Ἐπιτροπῆς (οἰασθῆποτε παρατάξεως) θ' ἀποτελέσουν τὴν ν ἔ α ν ζ ὕ μ η ν. Γράφοντες ὁμως οἰασθῆποτε παρατάξεως

δὲν ἐννοοῦσαμεν: α') τοὺς τῆς Ματθαϊκῆς παρατάξεως β') τοὺς ἐπισκόπους τῶν λοιπῶν παρατάξεων, πλὴν τῶν Σεβασμιωτάτων: Ἀττικῆς κ. Ἀκακίου, Θεσσαλονικῆς κ. Χρυσοστόμου καὶ Κυκλάδων κ. Γαβριήλ, ὡς μὴ ὕ π ε υ θ ὕ ν ω ν διὰ τὰ τελευταία φοβερὰ γεγονότα ποὺ θαρύνουν ἀμφοτέρας τὰς παρατάξεις Αὐξεντίου καὶ Καλλίστου, γ') τοὺς κληρικοὺς ποὺ περιέπεσαν εἰς στερητικὰ τῆς ἱερωσύνης παρρητώματα καὶ δ') τοὺς χειροτονηθέντας μ ε τ ἄ τ ὸ πραξικόπημα Καλλίστου - Ἀντωνίου ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν μερίδων, Κάνιγγος ἦτοι καὶ Κουμουνοῦρου. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Σεβ. Ἀστορίας κ. Πέτρος πρέπει νὰ θεωρηθῆται κοινωνικὸς ἀπὸ ὄλους τοὺς Παλιότας καὶ Ζηλωτὰς, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ὑπογράψῃ δήλωσιν τινα, δεδομένου ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῶν ἐπισκόπων τῶν Γ.Ο.Χ. ποὺ εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλικρίνειαν νὰ μὴν ὑπογράψῃ τὴν ἀθεολόγητον ἐκείνην ἐγκύκλιον No 1191)1974 τῆς Συνόδου τῆς Κάνιγγος 32, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταστῆ ὑπὸ τῶν συναδέλφων του... ἀποσυνάγωγος! Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ τὸν ἐμιμοῦντο, ἔστω καὶ τώρα, οἱ ἀνωτέρω τρεῖς ἐπίσκοποι, ὥστε νὰ ἐνωχυθῇ ἡ παράταξις τῶν ὑγιῶς φρονούντων ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου θέματος. Πάντως μετὰ τὴν τυχὸν ἄρνησιν τῶν ἀνωτέρω τριῶν ἐπισκόπων νὰ συνεργασθῶν μὲ τὴν Ἐπιτροπὴν, ἢ μὴ συσταθείσης αὐτῆς, ν' ἀποκηρύξουν τὴν γνωστὴν ἐγκύκλιον, ἢ πρὸς αὐτοὺς κοινωνία τοῦ Σεβ. Ἀστορίας δὲν θὰ τυγχάνῃ πλέον ἐπιτρεπτή, ἐὰν ἐννοεῖται ἐπιθυμῆ νὰ διατηρήσῃ τὸ κύρος καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ τοῦ προσέδωκεν ἡ ἐπαινετὴ ἐκείνη πράξις του.

Β'). Εἰς τὴν παράγραφον: ἡ κ α κ ῆ σ υ ν ἔ χ ε ι α, ἡμεταῦ τῶν ἄλλων ἐγράφομεν: Γ' τὴν ἀντικανονικὴν ἐν πολλοῖς χειροτονίαν καὶ διοίκησιν τῶν διαδόχων τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου... Εἰς τοὺς διαδόχους ὁμως δὲν ἐννοοῦσαμεν καὶ τὸν κυρὸν Ἀκάκιον Α', τοῦ ὁποῦ ἡ χειροτονία καθ' ἡμᾶς δὲν τυγχάνει ἀντικανονικῆ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν τότε περιστάσεων ἐπιβαλλομένη, ὡς ἐγράψαμεν ἱκανῶς ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὸ παρελθόν. (Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Δ' Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν π. Εὐγ. Τόμπρον, σ. 2' ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ, σ. 19 ἔξ.).

*Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς παρουσίας διασαφήσεως ἐπιθυμοῦμε νὰ συμπληρώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ, μετὰ τὴν περᾶτωσιν τῆς ἀποστολῆς τῆς, θὰ παύσῃ νὰ ἔχῃ τὴν πρωτοβουλίαν θὰ συνεργάζεται ὁμως στενῶς καὶ διὰ ψήφου μετὰ τοῦ κλήρου, ὥστε ν' ἀποφευχθῶν τὰ δεινὰ τοῦ παρελθόντος, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς τελείας παραθεωρήσεως τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου. Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι ἐὰν οἱ ἀνωτέρω ἀναφερθέντες 4 ἐπίσκοποι, ἢ τινὲς ἐξ αὐτῶν, ἀποδεχθῶν τὸ κείμενον τῆς Ἐπιτροπῆς —πράγμα τὸ ὁποῖον καὶ εὐχόμεθα— καὶ ἀναλάβου τὴν διαποικίαν τῆς νέας καταστάσεως, τότε εἰς αὐτοὺς ἐναπόκειται ν' ἀποφασίσουν ὑπὸ ποίας συνθήκας θ' ἀποδεχθῶν εἰς τὴν παράταξιν τῶν καὶ τοὺς τυχὸν ἐπιστρέφοντες πρεσβυτέρους ἢ ἐπισκόπους ἐκ τῶν λοιπῶν παρατάξεων.

*Ἐκδοσις, Δ)σις, Ἀλληλογραφία: Καλλίνικος Μοναχός, — Καμάλια — Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Συνδρομή: προαιρετικῆ.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Ἁν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα — Τ.Τ. 114 — Τηλ. 32 16 295